

HENK VOSKUILEN

Geen rijbewijs, wel een McLaren

Omdat zijn gezichtsvermogen beperkt is, heeft Henk Voskuilen geen rijbewijs. Wel staat een McLaren 570S op zijn naam. De Houtense garagehouder neemt niet zelf plaats achter het stuur, maar ervaart de sensatie op de bijrijdersstoel. "En heel soms rijd ik hem stiekem tien meter de garage uit, naar buiten."

TEKST BART > JAN BROUWER | FOTOGRAFIE > JOHN VAN HELVERT

Hoe zag jouw jeugd eruit?

“Ik ben geboren met een ooghandicap. Die was wel dusdanig dat ik op het Blindeninstituut in Bussum heb gezeten en de vroegere Prins Alexander Stichting (PAS) in Huis ter Heide, waar aangepast onderwijs werd gegeven aan blinde en slechtziende jongeren. Ik was niet zo verschrikkelijk goed in leren, maar wel met mijn handen. Dat bleek wel op de lts, waar ik als PAS-leerling onderwijs kon volgen. Een baan als bankwerker, wever of bakker lag binnen de mogelijkheden, maar ik wilde automonteur worden – dat was mijn droombaan. Met mijn handicap was dat echter uitgesloten.”

Hoeveel zicht had je?

“Destijds 16 procent. Dat was meer dan nu, maar ik ging er minder goed mee om. Op het Blindeninstituut heb ik leren kijken. Jij ziet iets in één oogopslag, ik scan een beeld stukje voor stukje. Ik kan ook maar drie letters tegelijk lezen. Een lange straatnaam is niet te doen. Je kan wel zeggen dat ik bij de Burgemeester van Nispen van Sevenaerstraat linksaf moet, maar dat maakt het voor mij niet makkelijker. Tegenwoordig is er navigatie, maar vroeger moest ik via straatnamen – die ik alleen kon lezen door letterlijk stil te staan voor de borden – mijn weg proberen te vinden, omdat ik in de verte niets zie. Leren kijken heeft mij echt enorm geholpen. Mijn gezichtsvermogen is nu nog 8 procent, maar heb jij dat in de gaten?”

Absoluut niet. Wat zie je als je naar mij kijkt?

“Je bent heel wazig.”

Je kunt niet de kleur van mijn ogen zien?

“Ik kan niet eens zien of jij je ogen wel open hebt. Als ik de print op je blouse wil zien dan moet ik focussen op een heel klein vakje en dat scannen. Of ik moet met mijn neus op je gaan zitten. Ik zie heel veel niet, maar heb ook geen idee wat jullie zien. Dat is best lastig. Ik heb weleens gesproken met neuropsycholoog Erik Scherder. ‘Hoe kan het dat ik functioneer?’, wilde ik weten. Want iedere dokter die ik spreek snapt daar niets van. Zijn antwoord: omdat ik inmiddels weet hoe een fiets eruitziet, zijn mijn hersenen getraind om iets wat daar qua vorm op lijkt, waar te nemen als een fiets. Als een werknemer doordeweeks mijn kantoor binnenloopt, zeg ik ‘hallo, Kees’. Komt diezelfde Kees hier in het weekend naar binnenlopen, dan zeg ik ‘kan ik u helpen?’. In het weekend is hij hier nooit, dus het klopt niet; volgens mijn hersenen kan het Kees niet zijn.”

Hoe ben jij Ernestine tegengekomen, jouw vrouw?

“Ik heb haar ontmoet in Janse Café in Amersfoort. Ik hoorde dat ze mooi en lief was. Haar stem, de manier waarop ze praatte... In het begin heb ik mijn handicap verzwegen. Als we uit eten gingen, reserveerde ik een tafeltje in een restaurant waarvan ik de menukaart kende. Maar op een gegeven moment kon ik dat niet langer volhouden. Het viel haar op dat ik alles met de taxi deed”

restaurant waarvan ik de menukaart kende. Of ik bestelde biefstuk met knoflookboter – dat hebben ze overal. Maar op een gegeven moment kon ik dat niet langer volhouden. Het viel haar op dat ik haar nooit met de auto ophaalde en alles met de taxi deed. Toen heb ik het haar gezegd. Zij heeft er nooit een probleem van gemaakt. Hoewel het nu wel wat spannender wordt voor haar, omdat mijn zicht de laatste jaren hard achteruit is gegaan. Begin maart ben ik met een paar vrienden naar Oostenrijk gegaan. Die heeft ze gebeld om te zeggen dat ze mij een beetje in de gaten moesten houden. Ik ben heel slecht met licht. Zon op sneeuw, dat is lastig – dan zie ik niets. Skiën doe ik niet meer, ik geniet van de frisse lucht, de gezelligheid, het enthousiasme... Dat geeft energie.”

Leer je zo anders van dingen genieten?

“Ja. Als ik naar de bioscoop ga, wil ik een film niet zozeer zien maar vooral ervaren. Dus kies ik bijvoorbeeld voor de vertoning met Dolby Atmos.”

Wanneer begonnen auto's een rol te spelen in jouw leven?

“Auto's zijn altijd mijn ding geweest, als kind al. Daarom wilde ik per se automonteur worden. Toen ik van de lts kwam, heb ik overal gesolliciteerd. Niemand durfde het aan. Op een dag nam mijn vader, eigenaar van een timmerfabriekje in Hoogland, me mee naar de garage van een oude schoolvriend van hem. Deze meneer Krijnen vroeg aan mijn vader wat ik zoal kon. ‘Hij kan niets, maar hij kost ook niets. Geef hem een kans.’ Zo kwam ik op mijn zeventiende terecht in het autobedrijf van meneer Krijnen. En ik was er niet meer weg te slaan. Daar heb ik het vak van monteur geleerd. Eerst deed ik de simpele dingen: een beetje schadewerk, spatbordjes vervangen, de nabeurtes... Dat werd steeds meer. 's Avonds keek ik op het klembord wat ik de volgende dag moest doen en dat ging ik dan in mijn hoofd voorbereiden. Al die tijd leefde ik van een Wajong-uitkering. Maar daar wilde ik vanaf.”

“Ik heb Ernestine ontmoet in Janse Café in Amersfoort. Ik hoorde dat ze mooi en lief was. Haar stem, de manier waarop ze praatte... In het begin heb ik mijn handicap verzwegen. Als we uit eten gingen, reserveerde ik een tafeltje in een restaurant waarvan ik de menukaart kende. Maar op een gegeven moment kon ik dat niet langer volhouden. Het viel haar op dat ik alles met de taxi deed”

Henk, Ernestine en hun dwergkeesjes Coco en Beertje.

Ik vond dat ik 100 procent door meneer Krijnen betaald moest worden, want na acht jaar ervaring sleutelde ik inmiddels volledig zelfstandig. Ik wilde als volwaardig worden gezien. Meneer Krijnen vertikte het om daaraan mee te werken, waarop ik ontslag nam – zo belangrijk was die erkenning voor mij. Toen ik thuiskwam, kreeg ik een tirade van mijn vader over me heen. ‘Wat denk je nou wel? Daar zat je goed! Wat wil je nu dan gaan doen?’ Hij was natuurlijk harstikke bezorgd. Ik liep ook tegen elke paal op die er stond.”

Hoe ben je verder gegaan na je ontslag?

“Ik huurde een schuurtje, waar ik wat klanten hielp. En op een gegeven moment zijn we verhuisd naar Houten, waar ik een garage aan huis had die ruimer was. Daar begon ik Vakgarage Voskuilen. Eerst heb ik nog een poosje zelfstandig gewerkt, totdat Ernestine erbij wilde komen. ‘Is goed, schat, maar dan moet je wel in auto’s gaan handelen.’ We zijn begonnen met de inkoop van kleine autootjes die op gas reden. Vaak was daar gedoe mee, dan sloegen ze af en kreeg je ze niet meer aan de praat. Ik had vroeger regelmatig gas ingebouwd en snapte goed hoe dat werkte. Zo’n auto start op benzine en gaat dan over op gas, maar in die tussenfase wil het weleens misgaan. Ik ben wat gaan prutsen en kwam erachter dat het probleem verholpen was als de overschakeling plaatshad boven de 2.500 toeren en de temperatuur wat hoger was. Dat heb ik gefixt door een paar sensoren in te bouwen. Nergens meer last van. Wij hebben alle gasauto’s van leasemaatschappijen gekocht. Voor weinig, want niemand wilde die dingen hebben – ‘op gas moet je koken’, hoorde je wel. Ik bouwde ze om en verkocht ze. Zo zijn we begonnen. Op mijn garage aan huis zat geen vergunning, dus moest het bedrijf daar weg. Maar waar naartoe? We hadden geen geld: met wat we verdienden kochten we weer auto’s in. Om op de plek waar we nu zitten, Lange Schaft in Houten, een garage te bouwen, had ik twee miljoen euro nodig. Ik met een businessplan naar de bank. Maar die twijfelde of ze iemand met slecht zicht wel moest financieren. Gelukkig vond ik iemand die voor een gedeelte borg wilde staan. In 2007 gingen we bouwen. Toen het pand klaar was, begon de crisis. Ik besloot om in een tijd dat mensen het krap hadden, alleen auto’s tot tienduizend euro te gaan verkopen. Zo zijn we die periode doorgekomen.”

In het begin onderscheidde jij je door je gasauto’s, waarin onderscheidt de garage zich nu?

“Vakgarage Voskuilen is de grootste universele garage in Houten sinds we in 2014 het pand hebben uitgebreid door er een stuk aan te bouwen. Verder onderscheiden wij ons erin dat wij alle kennis en materialen in huis hebben, van de voor- tot de achterbumper en de software. Wij hoeven nooit naar een dealer toe, we kunnen hier programmeren, repareren... alles! Zo wil ik het. De auto’s zijn ook in een mum van tijd klaar. En duurt het onverhoopt toch langer, dan geef ik kosteloos een leenauto mee. We zijn zeker de goedkoopste niet, maar ook de duurste niet.”

Wat doe jij zelf momenteel in het bedrijf?

“Op een gegeven moment merkte ik dat het lastiger werd om leiding te geven. Eerst heb ik een paar weken vrij genomen. Wat ga je dan doen? Een stukje wandelen, de vaatwasser uitruimen... Maar dat is niet wat ik wil. Ik keerde terug en heb een coachingbedrijf in de arm genomen. We hebben sommige mensen op een andere positie gezet en de taken beter verdeeld, zodat iedereen zijn eigen verantwoordelijkheden heeft en ik niet elke avond moet afsluiten. Zelf

wilde ik het liefst weer sleutelen. Geen haastklussen, maar bijvoorbeeld velgen eraf draaien en opnieuw in de blanke lak zetten. De dingen die ik kan en die ik leuk vind. Ernestine doet de inkoop en verkoop, samen zetten we de strategie uit, en als er echt brandjes zijn, word ik erbij gehaald.”

Ben je bang voor wat komen gaat...?

“Ja. Ik kan in één keer blind worden. De oogdruk is veel te hoog, waardoor ik een heel grote kans heb op bloedingen in mijn oog. Dan is het klaar. Elke ochtend als ik wakker word, is het weer spannend: *kan ik nog zien?* Hoe ouder ik word, hoe banger.”

Hoe kun je je daarop voorbereiden?

“Door goed te regelen dat het bedrijf kan doorgaan als het zover is. En de dingen te doen, nu het nog mogelijk is. Neem mijn McLaren. Ik had echt zoiets van: nú gaat het ervan komen. Vorig jaar heb ik hem gekocht. Al van kinds af is dat mijn droomauto.”

Hoe heb jij hem uitgezocht?

“In 2016 had ik hem zien staan op de Autosalon van Genève. Met mijn neus erbovenop, voelend met mijn handen. Ze zullen wel gedacht hebben, haha! Deze 570S is chic, niet schreeuwerig met wilde kleuren en allemaal spoilers, en uitgevoerd in de prachtige kleur Blade Silver. Een mooie, sportieve auto. Ik dacht: als die nou ooit voor mijn voeten komt...”

“Ik kan in één keer blind worden. De oogdruk is veel te hoog, waardoor ik een heel grote kans heb op bloedingen in mijn oog. Dan is het klaar. Elke ochtend als ik wakker word, is het weer spannend: *kan ik nog zien?* Hoe ouder ik word, hoe banger”

“Ik geniet echt van mijn McLaren. En dan vooral van het geluid. Dat is niet *too much*, het is het geluid van een echte motor in plaats van een dom uitlaatsysteem, je hoort hoe de techniek in elkaar zit”

En dat kwam die!

“Ik werd getipt door Rob Geurts, die samen met zijn zakenpartner Job van Oostrum de zogenoemde McLaren Bye Bye Summerparty organiseert: ‘Als je echt iets moois wilt, moet je nu naar Louwman Exclusive gaan.’ Daar stond precies de auto die ik in Genève had gezien. Er is er ook maar één in deze uitvoering. Ik helemaal door het dolle! Alleen bleek hij al verkocht te zijn... Alexander Sterk, Brand Manager van McLaren en huidige commercieel directeur, is met die klant gaan praten en belde mij de volgende dag op: ‘Ik heb goed nieuws: we hebben die klant een andere auto gegeven. Deze is voor jou.’ Heb je weleens iemand een gat in de lucht zien springen? Zo blij! Ik heb dan wel geen rijbewijs, maar hij staat wel op mijn naam.”

Ernestine zal hem vooral moeten rijden. Is zij er ook blij mee?

“Nou, toen mijn meisje vorig jaar vijftig werd, wilde ik haar een McLaren cadeau doen. De deal was gesloten onder voorbehoud: ik stond erop dat zij hem eerst zou zien, durfde het niet aan om hem blind aan haar te geven.

Op haar verjaardag nam ik haar verwachtingsvol mee naar de showroom, waar de McLaren, haar cadeau, stond te blinken. Wat denk je? Ze vond het helemaal niets! ‘Ik wil een Porsche Boxster’, stamelde ze. Sindsdien staat ze bij Louwman Exclusive bekend als ‘de vrouw die een McLaren weigerde’, hahaha!”

Wanneer rijden jullie erin?

“Als het mooi weer is of als we een avondje uitgaan. En in juni gaan we mee met de McLaren Drive, een rally in Italië georganiseerd door Louwman Exclusive.”

Jij rijdt niet zelf, wat voor emotie heb jij bij jouw McLaren?

“Soms ga ik in de garage in mijn eentje in de auto zitten, even één met mijn droomauto. En heel soms rijd ik hem stiekem tien meter de garage uit, naar buiten. De sensatie op de rijdersstoel is voor mij hetzelfde, dat maakt niet uit. Ik geniet echt van mijn McLaren. En dan vooral van het geluid. Dat is niet *too much*, het is het geluid van een echte motor in plaats van een dom uitlaatsysteem, je hoort hoe de techniek in elkaar zit. Dat is zo fantastisch! Thuis heb ik een garage in mijn huis laten bouwen met een doorzichtige wand, zodat je hem van binnenuit kunt zien. Die garage is uitgerust met verlichting bestemd voor een poetsstraat, zodat de details heel goed zichtbaar zijn. Het licht kan worden gedimd, zodat ik er geen last van heb. Dat vind ik zo geweldig, echt een kinderwens.”

Stel dat jij door de een of andere operatie weer goed zou kunnen zien...

“Ik zou er niet aan moeten denken! Dan gaan er zó veel dingen in mijn leven veranderen! Ik denk dat ik daar helemaal niet gelukkig van word, en Ernestine ook niet. Misschien ga ik dan van alles inhalen, word ik een heel ander mens. Nee joh, het is goed zo.” ☺